

predsjednik Thomas S. Monson

Odabiri

Nadam se da ćemo odabrati ono ispravno, premda je teže, od pogrešnog, koje je lakše.

Braćo i sestre, prije nego počnem svoju službenu poruku danas, želio bih najaviti četiri nova hrama koji će u nadolazećim mjesecima i godinama biti izgrađena na sljedećim mjestima: Quito, Ekvador; Harare, Zimbabve; Belém, Brazil; i drugi hram u Limi, Peru.

Kad sam 1963. postao član Zbora dvanaestorice apostola, u cijeloj je Crkvi bilo 12 aktivnih hramova. Posvećenjem hrama Provo City Center, prije dva tjedna, sada ima 150 aktivnih hramova diljem svijeta. Koliko li smo zahvalni za blagoslove koje primamo u tim svetim domovima.

Sada, braćo i sestre, želim izraziti svoju zahvalnost za priliku da vam ovo jutro iznesem nekoliko misli.

Nedavno sam razmišljao o odabirima. Rečeno je da mali događaji imaju veliki utjecaj na povijest, a isto je i s ljudskim životima. Naši odabiri određuju našu sudbinu.

Kada smo napustili svoje predsmrtničko postojanje i ušli u smrt-nost, sa sobom smo donijeli dar

opredjeljivanja. Naš cilj je steći celestijalni sjaj, a naši će odabiri, većim dijelom, odrediti hoćemo li ili neće-mo dostići taj cilj.

Većini vas poznata je Alisa u klasičnom romanu Lewisa Carrolla *Alisa u zemlji čudesa*. Prisjetit ćete se da je došla na raskrižje s dva puta ispred nje, od kojih svaki vodi naprijed, ali u suprotnim smjerovima. Dok je razmišljala kojom stazom krenuti, suočila se s Cerigradskom mačkom, koju je Alisa upitala: »Kojom stazom trebam ići?«

Mačka je odgovorila: »Ovisi kamo želiš ići. Ako ne znaš kamo želiš ići, nije važno kojim putem kreneš.«¹

Za razliku od Alise, mi znamo kamo želimo ići i *važno je* kojom stazom idemo, jer staza koju slijedimo u ovom životu vodi do našeg odredišta u sljedećem.

Nadam se da ćemo odabrati u sebi izgraditi veliku i snažnu vjeru koja će biti naša najučinkovitija obrana protiv planova neprijatelja – prava vjera, vjera koja će nas podržati i poduprijeti našu želju da ispravno odaberemo.

Bez takve vjere ne idemo nikamo. S njom možemo ostvariti svoje ciljeve.

Iako je važno da pametno odaberemo, postoje trenuci kad donosimo nepromišljene odabire. Dar pokajanja, koji nam je osigurao naš Spasitelj, omogućava nam da ispravimo svoj smjer, kako bismo se vratili na stazu koja nas vodi do celestijalne slave kojoj težimo.

Imajmo hrabrosti usprotiviti se populističkim mišljenjima. Nadam se da ćemo odabrati ono ispravno, premda je teže, od pogrešnog, koje je lakše.

Dok razmišljamo o odlukama koje svakog dana donosimo u svojim životima – bilo da se radi o ovom ili onom odabiru – ako biramo Krista, učinit ćemo ispravan odabir.

Da tako može uvijek biti, moja je iskrena i ponizna molitva, u ime Isusa Krista, našeg Gospodina i Spasitelja. Amen.

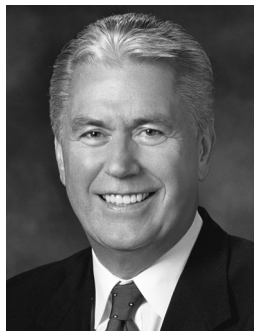
NAPOMENA

1. Prilagođeno iz knjige Lewisa Carrolla, *Alisa u zemlji čudesa* (1898.), 89

Naučavanja za naše doba

O d svibnja 2016. do listopada 2016. lekcije Melkisedekovog svećeništva i Potpornog društva četvrte nedjelje trebaju se pripremiti temeljem jednog ili više govora s Općeg sabora u travnju 2016. U listopadu 2016. govori se mogu odabrati s Općeg sabora u travnju ili listopadu. Predsjednici okola i okruga trebaju odabrati koji će se govori koristiti u njihovim područjima ili mogu tu dužnost dodijeliti biskupima i predsjednicima ogranaka.

Ti su govori dostupni na mnogim jezicima na stranici conference.lds.org.

predsjednik Dieter F. Uchtdorf
drugi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Stavit će vas na svoja ramena i odvesti kući

Kao što Dobri pastir pronalazi svoju izgublenu ovcu, ako samo uzdignete svoje srce Spasitelju svijeta, on će vas pronaći.

Jedno od mojih zastrašujućih sjećanja iz djetinjstva počinje zvukom udaljenih vojnih sirena koje su me prenule iz sna. Ubrzo zatim, drugi se zvuk, zaglušujući tropot i šum propelera, postepeno povećavao dok se i sam zrak nije počeo tresti. Kako nas je naša majka dobro pripremila, svatko je zgrabio svoju torbu i trčao uzbrdo do skloništa. Dok smo jurili kroz mrkli mrak, zelene i bijele rakete padale su neba i na taj način označavale mete za bombardere. Ironično, svi ove rakete nazivaju božićnim drvcima.

Imam četiri godine i svjedok sam rata.

Dresden

Nedaleko od mjesta gdje je živjela moja obitelj nalazio se grad Dresden. Oni koji su ondje živjeli vjerojatno su tisuću puta svjedočili onome što sam ja vidio. Ogromne vatrene stihije, uzrokovane tisućama tona eksploziva, poharale su Dresden uništivši tako više od 90 posto grada i ostavljajući samo ruševine i pepeo.

U vrlo kratkom vremenu grad nekoć nazivan »Kutijom za nakit« više nije postojao. Erich Kästner, njemački autor, pisao je o razaranjima: »Tisuću je godina njegova ljepota građena, a u jednoj noći je potpuno uništena.«¹ U djetinjstvu nisam mogao zamisliti kako se razaranje rata koji je započeo naš narod ikada može prevladati. Svijet oko nas izgledao je potpuno beznadno, bez ikakve budućnosti.

Nedavno sam imao priliku vratiti se u Dresden. Sedamdeset godina nakon rata, grad je ponovno kao »Kutija za nakit«. Ruševine su očišćene, a grad obnovljen i čak poboljšan.

Tijekom posjeta vidio sam prekrasnu luteransku crkvu, Frauenkirche, Crkvu Naše Gospe. Prvobitno je sagrađena u 18. stoljeću i bila je jedan od Dresdenovih najsajnijih dragulja, no rat ju je sveo na hrpu ruševina. Dugi je niz godina bila u takvom stanju, dok napokon nije odlučeno da se Crkva Naše Gospe ponovno izgradi.

Kamenje iz uništene crkve je pohranjeno i katalogizirano, a ondje

gdje je bilo moguće, dio je iskorišten u rekonstrukciji. Danas možete vidjeti to plamenom pocrnjelo kamenje kako poput ožiljaka obilježava vanjske zidove. Ti »ožiljci« nisu samo podsjetnik na povijest ove građevine, nego su i spomenik nade – velebni simbol ljudske sposobnosti stvoriti novi život iz pepela.

Dok sam razmišljao povijesti Dresdena i divio se snalažljivosti i odlučnosti onih koji su obnovili ono što je bilo potpuno uništeno, osjetio sam sladak utjecaj Svetog Duha. Svakako, mislio sam, ako čovjek može uzeti ruševine, otpad i ostatke razorenog grada i ponovno izgraditi zadivljujuću građevinu koja se uzdiže u nebesa, koliko je tek sposoban naš Svemogući Otac za obnovu svoje djece koja su pala, koja se bore ili koja su izgubljena?

Nije važno koliko se uništeni naši životi čine. Nije važno koliko su grimizni naši grijesi, koliko duboka naša gorčina, koliko su usamljena, napuštena ili slomljena naša srca. Čak se i oni koji su bez nade, koji žive u očaju, čije je povjerenje izdano, čiji je integritet narušen ili su se okrenuli protiv Boga, mogu biti obnovljeni. Osim tih rijetkih sinova propasti, ne postoji život koji je toliko razoren da se ne može obnoviti.

Radosne vijesti evanđelja su ove: zbog vječnoga nauma sreće koji je pružio naš brižni Nebeski Otac i kroz vječnu žrtvu Isusa Krista, ne samo da možemo biti otkupljeni od naših palih stanja i obnovljeni u čistoći, nego također možemo prijeći smrtničku maštu i postati baštinici vječnog života te dionici neopisive slave Božje.

Usporedba o izgubljenj ovcu

Tijekom Spasiteljevog službeništva, vjerski vođe iz toga doba nisu odobraval i Isusovo provođenje vremena s ljudima koji su bili označeni kao »grešnici«.

Vjerojatno je njima izgledalo kao da on tolerira ili čak odobrava grešno ponašanje. Možda su vjerovali da je najbolji način pomoći grešnicima da se pokaju tako da ih se osuđuje, ismijava i posramljuje.

Kad je Spasitelj shvatio što su farizeji i književnici mislili, ispričao je jednostavnu priču:

»Tko od vas, ako ima sto ovaca pa izgubi jednu, ne ostavi u pustinji devedeset i devet i ne ide za izgubljenom dok je ne nađe?

A kad je nađe, stavi je, pun veselja, na svoja ramena.«²

Dugo je vremena ova usporedba tradicionalno shvaćana kao poziv na djelovanje kako bismo vratili izgubljenu ovcu i posegnuli prema onima koji su izgubljeni. Iako je to svakako prikladno i dobro, pitam se je li to sve.

Je li moguće da je Isusova namjera, prije svega, bila podučiti o djelu Dobrog pastira?

Je li moguće da je svjedočio o Božjoj ljubavi prema njegovoj zalutaloj djeci?

Je li moguće da je Spasiteljeva poruka bila da je Bog u potpunosti svjestan onih koji su izgubljeni – i da će ih pronaći, da će doprijeti do njih i spasiti ih?

Ako je tome tako, što ovca treba učiniti kako bi se osposobila za ovu božansku pomoć?

Treba li ovca znati kako koristiti složeni sekstant za izračunavanje koordinata? Treba li znati koristiti GPS kako bi odredila svoj položaj? Treba li biti stručnjak za kreiranje aplikacije kako bi mogla pozvati pomoć? Treba li ovca potvrditi sponzora prije nego Dobri pastir dođe i spasi ju?

Ne. Zasigurno ne! Ovca je dostojna spašavanja samo zato što je Dobri pastir voli.

Za mene je usporedba o izgubljenj ovcu jedan od odlomaka iz Svetih

pisama koje daju najviše nade.

Naš nas Spasitelj, Dobri pastir, poznaje i voli. On vas poznaje i voli.

Zna kad ste izgubljeni i zna gdje se nalazite. Zna vašu tugu. Vaše tihe molbe. Vaše strahove. Vaše suze.

Nije važno kako ste se izgubili – zbog vlastitih loših odabira ili zbog okolnosti koje su izvan vaše kontrole.

Ono što je važno jest da ste njegovo dijete. A on vas voli. Voli svoju djecu.

Zato što vas voli, pronaći će vas.

Radosno će vas podići na svoja ramena. A kad vas dovede kući, svima će reći: »Radujte se sa mnom, jer sam našao svoju izgubljenu ovcu.«³

Što moramo učiniti?

No, možda ćete se pitati u čemu je kvaka? Svakako trebam učiniti više nego samo čekati da budem spašen.

Premda naš brižni Otac želi da mu se sva njegova djeca vrate, nikoga neće tjerati u nebo.⁴ Bog nas neće spasiti protiv naše volje.

Stoga što moramo učiniti?

Njegov je poziv jednostavan:

»Vratite se k meni.«⁵

»Dodite k meni.«⁶

»Priključite se meni i ja ću se priključiti vama.«⁷

Ovako mu pokazujemo da želimo biti spašeni.

To zahtijeva malo vjere. No ne očajavajte. Ako ne možete ovladati vjerom istog trena, počnite s nadom.

Ako ne možete reći da znate da Bog postoji, možete se nadati da postoji. Možete zaželjati vjerovati.⁸ To je dovoljno za početak.

Zatim, oslanjajući se na tu nadu, posegnite prema našem Nebeskom Ocu. Bog će pružiti svoju ljubav prema vama i njegovo djelo spasenja i preobrazbe će započeti.

S vremenom ćete prepoznavati njegovu ruku u svom životu. Osjećat ćete njegovu ljubav. A želja da hodate u njegovom svjetlu i slijedite njegov put rast će svakim korakom vjere koji napravite.

Ove korake vjere zovemo »poslušnost«.

Ovih dana to nije popularna riječ. No poslušnost je dragocjena ideja evanđelja Isusa Krista jer znamo da se »po Pomirenju Isusa Krista sav ljudski rod može spasiti poslušnošću zakona, uredbama i zapovijedima danim u evanđelju.«⁹

Dok se povećava naša vjera, također se mora povećati naša vjernost. Ranije sam citirao njemačkog autora koji je oplakivao razaranje Dresdena. Također, napisao je i rečenicu: »Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es.« Za one koji ne govore celestijalni jezik, ovo se prevodi kao: »Nema ničeg dobrog, ako ga vi ne učinite.«¹⁰

Vi i ja možemo vrlo izražajno govoriti o duhovnim stvarima. Možemo zadiviti ljude svojom razboritom intelektualnom interpretacijom vjerskih tema. Možemo entuzijastično govoriti o vjeri i »učiniti« više od tog.¹¹ No ako naša vjera ne promijenjen način na koji živimo – ako naša vjerovanja ne utječu na svakodnevne odluke – naša religija je uzaludna, a naša vjera, ako nije mrtva, svakako nije dobro i u opasnosti je da će naposljetku iščeznuti.¹²

Poslušnost je bitan element vjere. Poslušnošću sabiremo svjetlo u svojim dušama.

No, mislim da ponekad pogrešno shvaćamo poslušnost. Možda ju gledamo kao cilj sam za sebe, umjesto kao sredstvo za postizanje tog cilja. Ili možemo udarati metaforičkim čekićem poslušnosti u željezni nakovanj zapovijedi u nastojanju da oblikujemo one koje volimo, kroz stalno zagrijavanje i opetovano udaranje, u svjetlu, nebesku stvar.

Bez sumnje, postoje razdoblja kad trebamo strog poziv na pokajanje. Svakako postoje oni prema kojima se može posegnuti samo na ovaj način.

No možda postoji drugačija metafora koja može objasniti zašto obdržavamo Božje zapovijedi. Možda pokornost nije postupak savijanja, izvrtanja i udaranja naših duša u nešto što nismo. Umjesto toga, to je postupak kojim otkrivamo od čega smo zapravo sazdani.

Stvorio nas je Svemogućí Bog. On je naš Nebeski Otac. Doslovno smo njegova duhovna djeca. Stvoreni smo od uzvišenog materijala koji je vrlo skupocjen i oplemenjen, pa stoga u sebi nosimo božansku tvar.

Ovdje na zemlji, međutim, naše misli i djela postaju opterećeni onime što je iskvareno, što nije sveto i što je nečisto. Prašina i prljavština svijeta onečišćuju naše duše, otežavajući prepoznavanje i prisjećanje našeg prvorodstva i svrhe.

Ali ništa od svega ovoga ne može promijeniti ono tko smo zapravo. Temeljna božanstvenost naše naravi ostaje. A onoga trenutka kada odaberemo prikloniti naša srca našem voljenom Spasitelju i kročiti na put učenja, događa se nešto čudesno. Božja ljubav ispunja naša srca, svjetlo istine ispunja naše umove, počinjemo gubiti želju za grijehom i više ne želimo hodati po tami.¹³

Ne gledamo na poslušnost kao na kaznu, već kao na oslobađajući put

do naše božanske sudbine. I postupno iskvarenost, prašina i ograničenja ovog svijeta počinju nestajati. Naposljetku se oslobađa neprocjenjiv vječni duh nebeskog bića u nama, a sjaj dobrote postaje naša narav.

Vrijedni ste spašavanja

Moja draga braćo i sestre, moji dragi prijatelji, svjedočim da nas Bog vidi kakvima doista jesmo – i vidi nas vrijednima spašavanja.

Može vam se činiti da je vaš život u ruševinama. Možda ste grijeshili. Možda se plašite, ljutite, tugujete ili vas muče sumnje. No kao što Dobri pastir pronalazi svoju izgubljenu ovcu, ako vi samo uzdignete svoje srce Spasitelju svijeta, on će vas pronaći.

Spasit će vas.

Uzdignut će vas i staviti na svoja ramena.

Odnijet će vas kući.

Ako smrtne ruke mogu ruševine pretvoriti u prekrasnu kuću za bogoštovlje, onda možemo biti sigurni i

vjerovati da nas naš brižni Nebeski Otac može i bude ponovno izgradio. Njegov je naum izgraditi nas u nešto veće nego što smo nekoć bili – daleko veće nego što bismo ikad mogli zamisliti. Svakim korakom vjere na putu učenja, rastemo u bića vječne slave i beskrajne radosti kakvima smo stvoreni da postanemo.

Ovo je moje svjedočanstvo, moj blagoslov i moja ponizna molitva u sveto ime našeg Učitelja, u ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE

1. Vidi Erich Kästner, *Als ich ein kleiner Junge war* (1996.), 51–52
2. Luka 15:4–5
3. Luka 15:6
4. »Sloboda duši svakoj znaj«, *Crkvena pjesmarica*, br. 47
5. Joel 2:12
6. Matej 11:28
7. Nauk i savezi 88:63
8. Vidi Alma 32:27
9. Članci vjere 1:3
10. Erich Kästner, *Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es* (1950).
11. »Have I Done Any Good?« *Hymns*, br. 223
12. Vidi Jakovljeva 2:26
13. Vidi Ivan 8:12